

EDITIE 2022

BLIK OVER DE MUUR

De jaarlijkse nieuwsbrief van het Kloosterhuis in Sambeek

In deze uitgave:

De Rafter

Mediterraans terras

Kinderstemmen

Jaarlijks klusweekend

Interview: Leo Kranendonk

Aandacht voor Regenboog en Shelly

Kunst van het Geloven: 8e editie

Concertagenda 2022/23

Een frisse blik

Jaarlijks laten we je even meekijken over de muur van het Kloosterhuis. Met artikelen en interviews waarin we delen wat er zoal gaande is. Gelukkig hebben we de beperkingen de laatste maanden achter ons kunnen laten en is een daadwerkelijke blik weer mogelijk. Zo konden we weer concerten organiseren, werd de kapel vaker verhuurd en ook bij het klusweekend en klussendagen konden we medeklussers verwelkomen. De komende maanden staat de deur open voor bezoekers van de expositie 'Kunst van het Geloven' en een goed gevulde concertreeks.

Terugblikkend: dit voorjaar namen we afscheid van Caroline, Sebastiaan en Florianne die een nieuwe stap gezet hebben en nu in Boxmeer wonen. Daarmee kwam de woning op de 3e etage vrij kwam en gingen we op zoek naar nieuwe bewoners. Onze wens was meer evenwicht in de leeftijdsopbouw van onze groep vaste bewoners en het liefst twee personen met kind(eren). Dat leverde veel enthousiaste reacties op. Met als resultaat dat per 1 augustus Karlijn Remmers en Bernd-Jan, met hun dochtertje Marit (1), in het Kloosterhuis zijn komen wonen. Met een tweede gezin zijn we nog in contact om te kijken wat de mogelijkheden op termijn zijn om ook aan te sluiten als vaste bewoners.

Vooruitblikkend is het fijn weer op volle sterkte te zijn. Altijd genoeg te doen en te bespreken in het Kloosterhuis, ook na 29 jaar. Voldoende uitdagingen ook, het woord 'gasprijs' zegt al genoeg. Gelukkig hebben we met elkaar kennis, ervaring, inzicht, creativiteit, tijd en energie om die uitdagingen aan te gaan. Voor nu wens ik je veel leesplezier met deze blik over de Kloosterhuismuur.

Nelleke Drop

BLIK OVER DE MUUR

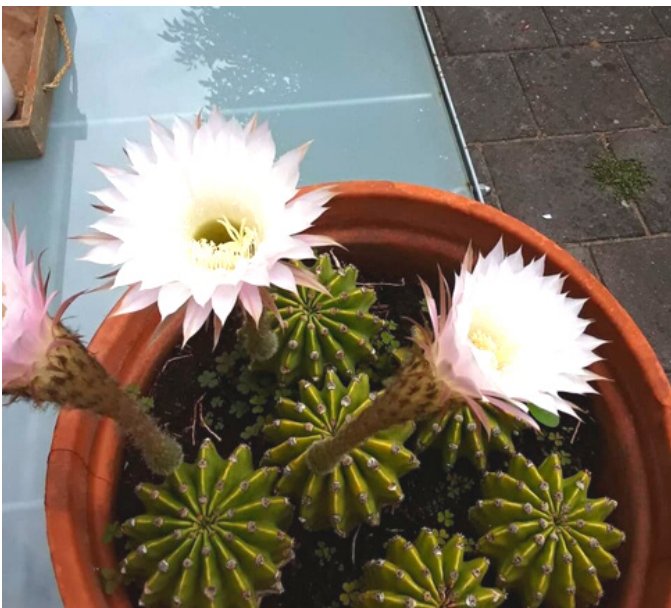
De Rafter

Vroeger was de Rafter in gebruik als eetzaal voor de zusters. Iedere zuster had daar haar eigen plaats. De tafels, zo zien we op foto's, stonden in een U-vorm. Moeder overste zat in het midden van de korte poot van de U. Tijdens de maaltijden werd er niet gesproken. Wel werd er uiteraard gebeden en werd er gelezen. Toen wij er kwamen wonen in 1993 heeft de Rafter lange tijd leeg gestaan, totdat we een vraag kregen van een gezin dat tijdelijk onderdak zocht omdat ze hun huis verkocht hadden en het nieuwe huis nog niet klaar was. Daar hebben we toen ja tegen gezegd.

Nadat dat gezin weg was, kwam er een soortgelijke vraag en ook die hebben we positief beantwoord. 15 Jaar geleden vertrok dat gezin. Vrij snel daarna zagen we een advertentie van iemand die atelierruimte zocht voor het geven van schilderlessen en om zelf te kunnen schilderen. Daar zijn we mee in zee gegaan.

Vele jaren heeft die persoon gebruik van die ruimte gemaakt tot persoonlijke omstandigheden roet in het eten gooiden en zij genoodzaakt was de huur op te zeggen. Vrij snel daarna meldde zich een nieuwe kunstenaar die hetzelfde concept als haar voorgangster zocht. Dat klikte en zo gingen we weer met een andere persoon in zee. Vorig jaar november gaf ze aan de lessen te willen stoppen en ook niet langer gebruik te willen maken van de ruimte. De advertentie die we vervolgens in de lokale media plaatsten voor de verhuur van een atelierruimte leverde veel reacties op, maar heeft niet geleid tot een concrete nieuwe invulling. Totdat.....zich weer iemand meldde met de vraag om tijdelijke bewoning. Daarmee was de cirkel rond. Deze mensen blijven tot medio volgend voorjaar. Niet alleen de Rafter, ook het terras grenzend aan de Rafter kreeg een nieuwe uitstraling, met hun prachtige cactussen, zoals bijgaande foto laat zien.

Leo Kranendonk

BLIK OVER DE MUUR

Mediterraan terras

Op 24 april dit jaar deden Henk en Anita hun intrede in de voormalige Rafter, in afwachting van de oplevering van hun nieuwe huis in Sambeek. De Rafter werd door Henk en Anita omgetoverd tot een mooie woonruimte en er kwam een hele vracht aan planten mee naar Sambeek. Het terras aan de achterkant kreeg hiermee een mediterrane tintje. Prachtig bloeiende cactussen en palmbomen sieren het terras. In de kelder van het kloosterhuis vond Henk geschikte bakken en daarmee heeft hij zijn collectie aangevuld met zomerbloeiers. Het terras is een lust voor het oog.

Henk vertelt met glunderende ogen over zijn hobby:

de tuin. Na hun verhuizing in Oeffelt naar een huis met een grote tuin is deze hobby begonnen. Eerst met hortensia's. Nadat de eerste palmboom zijn intrede gedaan had is Henk verder gegaan met palmen en cactussen en bananen. Na elke vakantie komen ze weer thuis met in de koffer stekjes van een variant die Henk nog niet heeft. In de winter verhuizen de planten naar de kelder. Naast zijn drukke baan bij MSD en als brandweercommandant vond Henk steeds tijd om de tuin, de planten en niet te vergeten zijn koikarpers te verzorgen.

Anita geniet van Henk zijn hobby. Samen waren ze vanaf mei tot oktober bijna alleen buiten in hun prieeltje te vinden. De vele reacties op de planten maken deze hobby extra leuk.

Met zijn enthousiasme heeft hij al wat mensen aangestoken met het virus van zijn hobby.

Verschillende mensen willen graag een bolletje (stek) van zijn bloeiende cactussen. Tip van Henk: bezoek het eiland Mainau in de Bodensee als je van planten en bloemen houdt.

“

"We wonen hier als god in Frankrijk."

Henk en Anita geven aan dat ze hier wonen als God in Frankrijk. Ze zijn blij met de Rafter als tijdelijk onderkomen. Het was even wennen, maar Henk is ook hier geregeld te vinden op de grasmaaier al moet hij wel wennen aan onze andere kijk op tuinieren waarin we de paardenbloemen lustig laten bloeien in het gazon.

Henk heeft aangeboden om het terras te blijven verzorgen met zomerbloeiers ook als zij zijn verhuisd naar hun nieuwe onderkomen op een steenworp afstand. Heel fijn!

Mien Coenegracht

BLIK OVER DE MUUR

Kinderstemmen in Het Kloosterhuis

In de negenentwintig jaar dat ik in Het Kloosterhuis woon klonken immer kinderstemmen. Gezinnen met kinderen maakten deel uit van de woongemeenschap. De kinderen groeiden op tot pubers; als ze gingen studeren en vervolgens op kamers wonen dan namen we afscheid van hen.

Het duurde enige jaren voordat we een nieuwe pasgeborene konden verwelkomen. Maar op 5 maart 2021 was het zover, Linne werd in Het Kloosterhuis geboren; ze is de dochter van Amy en Jordi en zusje van Jalom. Het was in de Corona periode, de tijd dat persoonlijke contacten minimaal waren, hooguit op grote afstand en met mondkapje. Verder maakten we om met elkaar te communiceren gebruik van mailtjes, appjes en Zoom (meeting). Zo lukte het een grote uitbraak van Corona te voorkomen.

Linnes komst werd via de app bekend gemaakt. Het gezamenlijke cadeau van de bewoners gaf ik bij de deur af. We moesten immers oppassen. Na dertien dienstloze jaren kwam de houten ooievaar weer van stal om de geboorte van dit nieuwe mensenkind aan te kondigen. De ooievaar prijkte een aantal weken in de voortuin van Het Kloosterhuis.

Met de versoepelingen van de maatregelen zagen we nu en dan een glimp van een lief meisje. Ze was er dikwijls bij in de draagzak van pappa Jordi of mamma Amy. Het bundeltje zagen we zwaarder worden en na verloop van tijd was Linne zelfs zover dat ze meekon in de nieuwe fietskar. Ze zit als een prinses in de kar, gezellig naast broerlief. Met open blik bekijkt ze wat op haar weg komt.

Linne is inmiddels een dreumes van ruim 17 maanden oud. Ik zie haar dribbelen op het grote grasveld, graaien in de zandbak, genieten van een koekje; als er ergens wat te beleven valt wil Linne erbij zijn. Ik verbaas me erover dat ze al zoveel begrijpt en dat de ontwikkeling van het kleine mensje zo snel gaat.

Vanaf 1 augustus is Linne niet meer de allerjongste. Op die datum zijn Karlijn, Bernd-Jan en Marit (1) in het appartement op de vierde verdieping komen wonen. In gedachte zie ik Marit en Linne samen optrekken en zal ook Jalom graag van de partij zijn. Ze gaan al op hun fietsjes door de gangen heen. In ieder geval hoeven ze zich niet te vervelen in het Kloosterhuis!

Marijke Kranendonk

BLIK OVER DE MUUR

Ons jaarlijkse klusweekend

Jarenlang konden we bij onze jaarlijkse klusweekends een flink aantal meeklussers verwelkomen. Meestal vrienden en vriendinnen, familie, vaste vrijwilligers die zich aangesproken en geïnspireerd voelden door onze doelstellingen en de gebouwen en de tuin, en die het leuk vonden de handen uit de mouwen te komen steken. Maar net als wij werden deze meeklussers een dagje ouder of kregen met ziekte of andere tegenslag te maken, en geleidelijk smolt deze groep weg. En in 2020 dook er een andere spelbreker op, waardoor we moesten besluiten de klusweekends wel voor onszelf door te laten gaan, maar daarbij geen mensen van buiten uit te nodigen.

Maar zie, het eerste klusweekend, dit jaar op 21 en 22 mei, na de Corona-ellende was weer bijna ouderwets druk en gezellig. Al enige tijd komen Rien en Wim de Louw als vrijwilligers op onze klussendagen helpen. En sinds kort heeft ook Henri zich als vrijwilliger bij ons gevoegd, die zich een paar maanden geleden bij ons meldde, en die het duidelijk naar zijn zin heeft.

En Jolanda, die vijftien jaar in de boerderij heeft gewoond en onlangs is vertrokken naar een woning die meer geschikt voor haar was, kwam weer helpen. Verder zijn er sinds kort de tijdelijke bewoners van de Refter, Anita en Henk. Die hadden dit weekend verplichtingen elders, maar hebben op andere dagen al hun partijtje meegeblazen. En Patrick heeft weer de smaak te pakken gekregen, vooral van wieden in de tuin.

Bijzonder aan dit klussenweekend was ook de hulp van enkele stellen die het Kloosterhuis graag willen komen versterken als vaste vrijwilligers. Hoewel Bernd-Jan, Karlijn en hun dochtertje Marit op vakantie waren en niet konden komen, kwamen René en Anke met hun kinderen Simon, een beginnende puber, en Puck, een kleuter, en Sarah en Joep met hun jonge kinderen Ingmar en Malte langs om te proeven van het klussenweekend.

BLIK OVER DE MUUR

Hun deelname was een excellente gelegenheid om nader met hen kennis te maken in een informele sfeer, en wat meer van hen te kunnen zien. En zij konden zien hoe het er bij ons aan toe gaat als we met elkaar aan het werk zijn.

Het was prima klusweer, niet te warm, niet te koud, niet te zonnig en niet te nat. We hebben dus vooral buitenklussen aangepakt. Zo hebben we samen met René de fietsenstalling bij de boerderij aangepakt, die door een constructiefout serieus dreigde in te storten. Dat wil zeggen, René heeft het meeste werk gedaan en ik was vooral aangever. Ik weet mijn plaats als iemand meer ervaring heeft met klussen dan ik. En 's middags was het klaar en kan de fietsenstalling weer een tijd veilig mee. Henri heeft poortjes voor de kippenren gemaakt, die een volgende keer geplaatst kunnen worden. Een project op zich was het terugleggen van een afgegleden dakpan vlak bij de nok van de boerderij. Balancerend op een hoge ladder. Verder werd er door ieder allerwegen geschilderd, geschoffeld en gepoetst, gekookt. Het was een drukte van belang. Nicolette, Marijke, Endian, en ook Kamiel met zijn vriendin, zorgden dit weekend voor een rijkelijk buffet en voor alle lekkernijen en het drinken.

Zondag was het warmer en zonniger, wat de productiviteit enigszins drukte. Traditioneel is dan het afwerken en opruimen, waarop geen echt grote projecten meer opgepakt worden. Er was vooral sprake van gezelligheid. We roepen wel eens gekscherend dat we tussen de pauzes door af en toe werken. Maar we constateren achteraf steeds verbaasd dat er toch weer heel veel werk is verzet.

Wilt u ook eens meehelpen op een van onze klussendagen? Wij heten vrijwilligers van harte welkom. Er is voor ieder wat te doen, en veel gezelligheid. Onze klussendagen vinden elke derde zaterdag van de maand plaats, tussen 09:00 en 14:30. We komen samen, kiezen een klus wat men goed past, drinken samen koffie/thee met gebak om 10:30 en lunchen samen om 13:00. Een gezellige, ongedwongen dag in samenzijn. U bent heel welkom! Stuur ons bij interesse even een mailtje op info@hetkloosterhuis.nl, dan kunnen we u meer informatie geven. [Hier kunt u een impressie van een klussendag bekijken.](#)

Wim Schipper

BLIK OVER DE MUUR

Interview met Leo Kranendonk

Op een zonnige dag zit ik met Leo Kranendonk, de oudste bewoner van Het Kloosterhuis, in de tuin bij de vijgenboom. We bespreken zijn drijfveren, zijn dagelijkse bezigheden en wat hij voor zich ziet in de toekomst.

Hoe ben je eigenlijk in Sambeek terecht gekomen?

In de jaren 70 hadden mijn vrouw en ik al het idee om samen met anderen te leven. Samen op een andere manier middelen delen en een bijdrage leveren aan de samenleving. We zijn toen samen met een ander gezin in een boerderij gaan wonen. Na een tijdje bleek helaas dat we toch te weinig privacy hadden. We zijn toen terug verhuisd naar een 1-gezinswoning. Het bleef bij ons kriebelen en we gingen weer op zoek naar een andere manier van samenleven en bijdragen. Toen kwam Het Kloosterhuis in Sambeek op ons pad. En daar wonen we nu al 29 jaar.

“

"Als je vindt dat er iets moet gebeuren, zeg dan JA, ik ga het doen."

En uit wat voor gezin kwam je?

Ik kom uit een vrij eenvoudig gezin. Mijn vader werkte op het land en later in de haven. Mijn moeder deed schoonmaakwerk en was heel zichtbaar in de opvoeding. We hadden het niet breed. Geen vakanties, af en toe een dagje uit. Mijn zus ging haar eigen weg, ze emigreerde naar Zwitserland.

Heeft je gezinssituatie invloed gehad op je keuze voor wonen in een woongemeenschap?

Dat ervaar ik zelf niet zo. Ik heb zelf altijd het gevoel gehad mijn eigen weg te gaan en iets voor anderen te willen doen. Ik heb met mensen gewerkt met een beperking, voor de kinderbescherming en uiteindelijk als directeur in de zorg. Ik heb altijd beroepen opgezocht waar mensen een belangrijke rol in speelden.

Hoe ervaar je jouw rol als oudste bewoner?

Ik vind het belangrijk om naar mensen te luisteren en geen oordeel over ze te hebben. Ik kan me ook wel ergeren aan mensen die vinden dat anderen dit of dat zouden moeten doen. Mensen hebben allemaal hun eigen drijfveren en ik vind dat je daar respect voor moet hebben. Als je dat niet hebt is er het risico dat de gemeenschap uit elkaar valt.

Je woont nu al 29 jaar in Het Kloosterhuis. Heb je nog meer inzichten opgedaan in al die jaren?

Ja, verschillende dingen. Een ervan is dat als je samen iets aanpakt dat het ook anders uit kan pakken. Een open houding is belangrijk als je veel met anderen samenwerkt.

En ook, als je vindt dat er iets moet gebeuren, zeg dan ja ik ga het doen. Doe het met vertrouwen. En als het niet lukt zeg het dan, zodat er een andere oplossing gezocht kan worden. Je mag ja zeggen, en het mag mis gaan. En dat vind ik wel een van de fijnste dingen van het leven.

BLIK OVER DE MUUR

Interview met Leo Kranendonk

Waar ben je het meest trots op als je kijkt naar je leven hier?

Dat we samen een harmonieuze samenleving in het klein hebben gecreëerd. De diversiteit van mensen die elkaar aanvullen, het respect dat er onderling is en dat we samen aanpakken om de doelen van de stichting te bereiken.

Wat is er dan voor nodig om tot zo'n kleine harmonieuze samenleving te komen?

We komen al 29 jaar lang één keer per maand samen voor een vergadering, al 29 jaar samen voor een klussendag, en een maandelijks informeel kopje koffie op een vrijdagavond of zaterdag ochtend. Dat zijn de ankerpunten, de structuur waardoor voortgang bereikt wordt binnen Het Kloosterhuis.

Wat houd je verder bezig in je dagelijks leven?

Ik merk dat er veel ontevredenheid is in de samenleving. Ik zie het overal om me heen. Het lijkt alsof mensen steeds meer van de overheid verwachten. En als het niet gebeurt, worden mensen boos. Dat wat we met elkaar hebben opgebouwd lijkt langzaam af te brokkelen. Mensen waren ooit tevredener met wat ze hadden.

Je bent op veel fronten actief voor het Kloosterhuis. Waar krijg je de meeste energie van?

Het liefste schep ik de voorwaarden voor onze samenleving in het klein. Een plek waar mensen zichzelf kunnen zijn. Met hun eigen talenten, hun eigen situatie. Zichzelf niet constant afvragen mag ik er wel zijn, doe ik wel genoeg.

Daarnaast vind ik het fijn als dingen geregeld zijn. Als de tuin er mooi bij staat bijvoorbeeld. Of als er bij het maandelijks koffiemoment verschillende mensen van binnen en buiten het klooster aansluiten. Daar geniet ik van. Vanuit het niets iets tot stand brengen, waarvan je zegt: wat fijn dat anderen daar gebruik van kunnen maken. Zo vind ik het heel mooi dat een kerkgenootschap uit het dorp met ons samenwerkt om de vieringen te organiseren.

“

"Het liefste schep ik de voorwaarden voor onze samenleving in het klein."

BLIK OVER DE MUUR

Interview met Leo Kranendonk

Tot slot: Hoe kijk je naar de toekomst van Het Kloosterhuis?

De toekomst hangt af van de mensen die er komen wonen en recentelijk zijn gekomen. Ik vind dat er altijd ruimte moet zijn voor het eigen geluid. Eigen ideeën van de bewoners zelf. Ik wens het kloosterhuis toe dat de goede dingen behouden blijven. Dingen gaan stuk als je te veel van elkaar verwacht.

“

"Er moet ruimte zijn voor eigen geluid."

Ik heb wel het idee dat deze formule een succes is: samen werken aan doelstellingen zoals het gebouw overeind houden, kwetsbare mensen onderdak bieden, activiteiten organiseren en daarnaast het hebben van eigen leven. Zo kun je je blijven inzetten.

Waar ligt de groeiruumte nog voor Het Kloosterhuis?

Ik kijk meer naar wat er op me af komt. Daar open naar blijven kijken. Lekker experimenteren als het binnen de doelstellingen past. Dingen een kans geven zoals bijvoorbeeld het verhuren van het atelier als woonruimte.

Jordi van de Ven

BLIK OVER DE MUUR

Aandacht voor Regenboog en Shelly

Even kennismaken met Regenboog en Shelly, beiden al vele jaren bewoners van het kloosterhuis.

Regenboog arriveerde hier op de 8e verjaardag van Janneleen, in 2015. Een klein konijntje met veel verschillende kleuren (vandaar regenboog) en schattige hangoren. In een kooi van 50 x 100cm met een traliewerk om te zorgen dat ze niet zou 'ontsnappen'. Al jaren droomde Janneleen van haar konijn en nu was het zo ver. Regenboog mocht rondlopen in de gang en deed ons met regelmaat versteld staan.... Toetsenborden en muizen van computers deden het ineens niet meer. Er kwamen draadloze varianten. Janneleen, geïnspireerd door een konijnentrainer bij een dieren-expo oefende de high-five met je konijn en werd steeds meer begaan met dierenwelzijn.

Smeekbedes voor een verhuizing van het konijn naar een hok op de veranda leidde tot gesprekken over aandacht voor het konijn, dat dan zo ver weg zou zijn en het alleen zijn van Regenboog: een tweede konijn? Het kwam er niet. In plaats daarvan kwam na drie jaar, Shelly, een ruwharige cavia.. We kochten een buitenhok en plaatsten dat, in navolging van ooit de konijnen van Masja, op de veranda. Een ren ervoor, helemaal afgedekt met klein gaas, want in de tuin was een kleine rover gesignaleerd. Nadat Regenboog onvriendelijk had laten merken wat haar gebied was, legde Janneleen zich toe op geleidelijke gewenning van de twee dieren aan elkaar. Eerst de kooi in de ren, daarna alleen het traliewerk en Shelly eronder en weer later een verbinding tussen beiden delen van de ren met een nauwe doorgang opdat Shelly een veilig heenkomen zou kunnen zoeken als ze achterna werd gezeten. Langzamerhand wende het stel aan elkaar en konden ze relatief vredig samen in hun hok en ren bivakkeren. En toch bleef het bij Janneleen knagen. Een groter hok (ook minder rommel en viezigheid op de veranda).

Vorige jaar was het zo ver. In de zomer bouwden we in een deel van de kippenren, een inloopren. Met vereende krachten werd het project gerealiseerd. De finishing touch vormden het graafheuveltje en uiteindelijk de graszoden. Beeldschoon was het geworden (al zeggen we het zelf). Na twee weken wennen voor de graszoden mochten Regenboog (inmiddels 6 jaar oud) en Shelly (inmiddels 3) er in. Tjonge wat een ruimte. En het wonder geschiedde... de natuur nam over en Regenboog die in haar leven nog nooit had kunnen graven, begon verwoed te graven. Dat het ondergaas maar 7.5 cm diep lag was voor Janneleen eigenlijk onaanvaardbaar, Regenboog zou toch eigenlijk meer graafruimte moeten hebben. Regenboog zelf was zeer tevree... binnen een maand was er weinig meer over van het prachtig groene grasje dat de bodem bedekte.

BLIK OVER DE MUUR

Bijna iedere ochtend trof Janneleen haar met zwarte pootjes aan. Shelly dartelde er omheen.

Van onderlinge vijandigheid is weinig meer te merken. Het stel slaapt ieder in een eigen hoekje in het besloten gedeelte van het buitenhok. Alleen wanneer ze lekker groenafval krijgen proberen ze elkaar te snel af te zijn en worden wortels of stukjes bloemkoolgroen of appels snel naar een veilig plekje gebracht - en door de ander afgepakt. Kom je zoiets lekkers brengen, dan rennen ze om het snelst naar je toe en krijg je een high five... Het grote hok doet niet alleen Regenboog en Shelly een plezier.

Nicolette Hijweege

De Kruisweg langs de kloostermuur

Vanaf het poortje - dat toegang geeft tot het Redemptoristinnenpad - tot aan de muur bij de boerderij hangt een kruisweg. In de grote kapel hangt ook een kruisweg en in de kleine kapel is er nog een derde kruisweg die ons Kloosterhuis rijk is. Maar over die 'binnen- Kruiswegen' vertel ik een andere keer. Want de Kruisweg tegen de kloostermuur is de laatste van de serie religieuze voorwerpen buiten in de tuin, die ik in deze 'Blik over de Muur' behandel. Hij is dus ook van latere datum, van toen het klooster zijn meest ruime omvang had bereikt en de zusters Redemptoristinnen besloten om hun klooster helemaal te ommuren. Deze muur is in twee fasen opgebouwd. De eerste fase dateert van 1885. Door de aankoop van percelen waar de huidige boerderij opstaat is deze muur gedeeltelijk afgebroken en doorgetrokken om het gehele nieuwe kloostercomplex.

BLIK OVER DE MUUR

De kruisweg is van veel latere datum. In één van de fotoalbums van de zusters wordt een (biologische) zus van Zr Fransisca Wilmering (09-04-1893 // 09-02-1972) aangeduid als de kunstenaar van de kruiswegstaties aan de slotmuur. De staties zijn later gefotografeerd en vergezeld door teksten van Peer Verhoeven: “mediteren langs de weg”. Wellicht is er nog een eerdere kruisweg geweest, hout en koper resten zijn nog in de muur te vinden; maar meer informatie hebben we hierover niet.

In tegenstelling tot de meest gangbare Kruiswegen, ook die in de grote en de kleine kapel, heeft deze kruisweg geen 14 maar 15 staties. Het woord ‘statie’ betekende oorspronkelijk een haltepunt, daar waar men even stilstaat (denk aan het gelijkaardige woord station). In de geschiedenis verwijst het naar de plaatsen waar men even stilstaat tijdens een processie – een geestelijke wandeling - om even te mediteren bij de afbeelding van die statie. Christenen zien erin een verwijzing naar de weg die Jezus aflegde vanaf het moment dat hij gevangen werd genomen tot aan zijn begrafenis. Deze kruisweg heeft na de veertien genummerde staties, vanaf de ter dood veroordeling (staties I) tot aan de graflegging van Jezus (statie XIV, 14 in Romeinse cijfers), nog een ongenummerde statie, die de verrijzenis van Jezus uit het graf uitbeeldt. Ook elders ziet men wel eens zo’n 15e statie; het is de bedoeling dat de geestelijke tocht niet verdrietig maar hoopvol eindigt.

Langs de muur loopt ook een pad. Zo konden de zusters ook buiten hun biddend leven verderzetten, waartoe ook de andere tuinbeelden uitnodigden. Door de hoge dennen (die we een paar jaar geleden helaas hebben moeten omzagen na een storm) was het echt een plek van afzondering. Hoe vaak ze deze kruisweg liepen weten we niet, ongetwijfeld als ze een persoonlijke retraite (beziinnings-meerdaagse) hadden en met Goede Vrijdag.

Toen wij er kwamen wonen hebben we met inwoners van Sambeek nog een paar jaar dit gebruik op Goede Vrijdag voortgezet (tot er geen belangstelling meer was). De huidige bewoners houden dat pad grotendeels in ere (een klein stuk is intussen bij het grasveld gevoegd). Het is een ideaal pad voor een kinderwagen of rollator, voor struinende kinderen en voor een joggingrondje. Misschien staat een van hen nog eens verwonderd stil bij de beeltenissen aan de muur en een verbinding met hun eigen leven maken...

Wim Smeets

BLIK OVER DE MUUR

Kunst van het Geloven: de 8e editie

Vanaf het begin (2008) heeft Het Kloosterhuis meegedaan met de tweejaarlijkse kunstmanifestatie Kunst van het Geloven. Dit jaar vindt de 8e editie plaats. Kunst van het Geloven heeft als doel om kunstenaars gelegenheid te bieden hun werken te laten zien in zes niet meer voor de eredienst in gebruik zijnde kapellen in de voormalige zelfstandige gemeente Boxmeer. Er moet een klik zijn tussen het gebouw en het werk dat de geselecteerde kunstenaar daar wil laten zien of soms ter plekke wil maken. Het thema voor deze editie is Transformatie.

Het Kloosterhuis doet dit jaar mee met drie kunstenaars die op drie verschillende plekken exposeren. Brigit Picavet in de grote kapel, Nynke Deinema in de kleine kapel en Anjet van Linge in de grafkapel.

Laatstgenoemde heeft een interview met zuster Cecilia gehouden om van haar te weten te komen welke woorden betekenis hadden in het kloosterleven.

De openingstijden zijn op 27 augustus van 11.30 – 17.00, op 28 augustus van 11.00 – 17.00 en op 3, 4 10 en 11 september van 11.00 – 14.00 uur. Toegang is gratis. De expositie wordt op 27 augustus door de waarnemend burgemeester van de gemeente Land van Cuijk Wim Hillenaar bij de Mariakapel in Holthees geopend, 's morgens om 10.30 uur.

Op zondagmorgen 11 september is er 's morgens om 06.00 uur het z.g. ochtendglorenconcert dat dit jaar wordt verzorgd door musicus Luuk Lenders. Na het concert is er koffie/thee en een broodje. Ook daarvan is de toegang gratis. U bent van harte welkom!

<https://www.kunstvanhetgeloven.nl/>

Leo Kranendonk

BLIK OVER DE MUUR

Concertagenda 2022/2023

Ook dit jaar zijn er weer prachtige concerten te beluisteren in onze kapel. Entree: 9 euro incl. een drankje na afloop! Reserveren is niet noodzakelijk, wel handig, via info@hetkloosterhuis.nl

Zaterdag 17 sept 2022 16:00 Concert Sefardische Muziek

Anass Habib (foto hierboven), de in Fez geboren klassiek Arabische internationaal bekende zanger, en Janine Verdonk, gepromoveerd cultureel antropologe, zangeres en harpiste. Samen zingen zij Sefardische liederen, begeleid door harp-, trommel- en fluitspel, met programma 'Een Sefardische reis rond de Middellandse zee'. Luister naar [Nani nani](#), en het optreden in het [Bimhuis](#) in Amsterdam. Meer info: <http://www.anasshabib.com>

Overige concerten seizoen 2022/23

Zondag 09 okt 2022 16:00 Concert Rhenusensemble

Zondag 13 nov 2022 16:00 Concert pro en contra

Zondag 12 mrt 2023 16:00 Concert Ray Unlimited

Zondag 14 mei 2023 16:00 Concert Pipelare